

Patrullen Swampens äventyr

Katarina Linderborg, Ockelbo SMU, 2009

Del 1: Alla är bra på olika saker.

Första gången patrullen Swampen träffades för terminen bestämde de sig för att göra lite mysigt i patrull-lyan. Den var ganska tråkig med ljusgula väggar och några gamla tavlor. Alla scouter satt och funderade på hur man skulle få patrull-lyan mer scoutlik. Tankarna gick åt olika håll.

- Jag tycker vi ska måla rosa hjärtan över hela väggen, sa Evelina.
- Rosa hjärtan, fy vad fult, grymtade Niko, det är för tjejigt.
- Inte är det speciellt scoutigt heller, sa Wilma.
- Vi målar en stor svamp på väggen, sa Alex.
- Ja, sa Simon, en stor svamp med våra ansikten i. Då syns det vilka som är patrullen Swampen.
- En jättestor svamp.
- I en skog.
- Fast träden får bli lite mindre än svampen, svampen är ju liksom det viktigaste.
- Och blommor.
- Och djur, harar och ekorrar och vargar och isbjörnar

Förslagen haglade runt omkring, de kom på mer och mer saker de ville ha med.

- Vi måste göra en flagga också, i läder, att ta med på läger och spårningar, sa Alex.
- Och inga hjärtan på den heller, sa Niko.
- En flagga i läder med våra ansikten på, sa Simon.
- Vi kan väl inte ha våra ansikten på flaggan heller, det går inte, sa Martina. Men vi kan skriva våra namn.

Det blir bra, höll alla med om. Men vi börjar med patrull-lyan.

Petter satt alldeles tyst. Han sa ingenting, men tänkte desto mer. Jag kan inte måla någonting, ingen svamp och absolut inget ansikte. Inte ens en pytteliten gran kan jag göra utan att den blir sned och konstig. Jag vill inte va´ med på det här. De andra kommer bara att skratta åt min målning. Han satt med armarna i kors och tittade i golvet.

- Vilken färg ska vi ha på svampen? Vilken sorts svamp är vi egentligen? Frågade Wilma
- Vi är vår alldeles egna sort, sa Johanna som är ledare, en ny sort som inte finns någon annan stans. Vår patrull är alldeles unik, det betyder att det finns ingen annan patrull som är som vi. Alla kan vi olika saker och alla behövs för att patrullen ska fungera. Några av er är jättebra på att komma med idéer, andra av er kan måla fint, någon är bäst på att klippa i läder när det är dags att göra flaggan, andra skriver fint när vi ska skriva våra namn.
- Men jag är inte bra på något, sa Petter.
- Du är ju jättebra att hitta vägen när vi är ute i skogen, sa Wilma, kommer du inte ihåg när vi höll på att gå vilse och det var du som hittade vägen hem.
- Och så är du bra på att elda, sa Niko, det är inte jag.
- Ja, där ser ni, sa Johanna, vi är bra på olika saker. Om ni tittar ute i naturen så finns det inte bara ett sorts träd, inte bara en sorts blomma, eller en svamp, inte ett djur utan många olika sorter som kan olika saker. Likadant är det med oss människor, vi är bra på olika saker och därför är det viktigt att vi hjälper varandra. Man kan likna en scoutpatrull vid en kropp. Ni vet, vi har händer och fötter, vi har armar, ögon och öron, mage och rygg.
- Och armbågar, sa Evelina.
- Knän, fortsatte Petter med
- Hår, fast det har ju knappast Oskar som rakat av sej det mesta, sa Alex.

Ledaren Oskar skrattade, sedan sa han: fast om jag slutar raka av det har ju till och med jag hår. Jag tror Johanna menar så här; det hade varit svårt att gå om vi inte hade fötter. Och om huvudet var ett enda stort öga så hade vi inte kunnat höra. Man kanske tycker armbågar är onödiga, men försök en hel dag att låta bli och böja dem så får ni se vad svårt det blir så fort ni ska göra något.

- Ja, instämde Johanna, precis som vi behöver olika kroppsdelar så behöver vi vara olika scouter i patrullen. Alla är vi bra på något. Och det gäller att vi inte retar någon för att han eller hon inte kan slå knopar, den scouten kan vara bäst på att laga mat på lägret. Eller den som har svårt att göra eld kanske är jättebra på att måla svampar i vår patrull-lya. Tänk på att alltid försöka se det som är bra med dina scoutkompisar och inte i första hand det som de inte klarar. Om vi gör det, försöker hitta det bästa hos varandra, så kommer vi att bli Sveriges bästa scoutpatrull. Visst vill ni det.

- Ja, svarade alla på en gång.

Patrullen Swampens äventyr

Katarina Linderborg, Ockelbo SMU, 2009

Del 2: Scoutbönen

När patrullen Swampen har sina scoutträffar så brukar de avsluta med att be scoutbönen.

Likadant var det den här gången, men idag var alla lite okoncentrerade.

Käre Far i himlen.....

- Min pappa är inte i himlen, sa Petter tjurigt, han är hemma och väntar på att jag ska komma hem

- Min pappa sitter nog i bilen utanför kyrkan för att hämta mej, sa Martina.

- Min pappa har jag aldrig träffat, sa Simon och såg ganska ledsen ut.

- När vi ber käre Far i himlen, så handlar det om att vi får kalla Gud för pappa också, berättade Oskar. Han är ju inte som vår pappa vi har hemma, eller pappan vi aldrig har träffat som du Simon, men Gud vill ändå vara som en pappa eller mamma för oss. Kanske mer som en förälder. Han vill hjälpa oss så att vi får det bra i livet. Han vill lyssna på oss när vi ber som vi gör nu och han vill också svara på våra böner. Nu fortsätter vi vår bön:

Tack att jag finns till

Hjälp mej leva riktigt

Göra det du vill

- Jag vet ju inte vad Gud vill att jag ska göra, fortsatte Petter.

- Han vill att du ska va´ tyst nu när vi ber, fräste Martina, du ska alltid förstöra allting. Håll käften!

- Håll käften själv du, sa Petter.

- Sluta, sa Johanna, det är bra fråga som Petter ställer. Hur vet vi vad Gud vill att vi ska göra? Har ni några förslag?

Scouterna i patrullen Swampen tittade på varandra. Ingen kom med något förslag. Hur vet jag var Gud vill att jag ska göra?

- När Jesus gick här på jorden så försökte han lära oss hur vi ska leva riktigt, sa Oskar, och en sak han lärde oss, som är lätt att komma ihåg, var den här: ”Allt vad du vill att andra ska göra mot dej, det ska du göra mot dom.” Det betyder också att det du inte vill andra ska göra mot dej, det ska du inte heller göra mot dom. Tänker man på det så kommer man ganska långt att få reda på var Gud vill att vi ska göra. Nu fortsätter vi och ber:

Lär oss här på jorden

Tycka om varann´

- Måste jag tycka om alla, frågade Niko.

- Det kan vara svårt att tycka om alla människor, svarade Johanna, därför är det jättebra att be den här bönen, att be Gud om hjälp att tycka om dom vi kanske har svårt att tycka om. Ber vi ofta för dom vi har lite svårt för, så kan det hända en dag att vi upptäcker att vi nästan tycker om dem. I alla fall så slutar man tycka illa om dom. Då är man en bit på väg. Det är detta som Gud, som vill vara som en förälder för oss, vill hjälpa oss med.

Låt oss få en framtid

Skyddad av din hand

AMEN

- Det är ganska skönt att veta att Gud vill skydda mej i framtiden, sa Evelina. Då känner jag mej trygg och glad.

- Jag med, sa Wilma, och framtiden, visst börjar den nu eller?

- Jo, svarade Oskar, framtiden den börjar just nu.

Patrullen Swampens äventyr

Katarina Linderborg, Ockelbo SMU, 2009

Del 3: Bibelstudiet

Idag ska vi studera Bibeln, sa Oskar. Så lade han fram sin Bibel på bordet i patrullyan.

- Va' tjock den är, sa Alex.

- Menar du att vi ska läsa hela ikväll? Frågade Evelina.

- Det går aldrig, sa Alex, du ser ju hur tjock den är, den tar flera år att läsa.

Petter tog Oskars Bibel och öppnade den. - Inte en enda bild, sa han, fy vad tråkigt.

- Men där finns spännande berättelser, svarade Oskar.

Så började Oskar berätta en av berättelserna om Jesus:

En gång så skulle Jesus och hans lärjungar ta båten över till andra sidan sjön. Det hade varit en jobbig dag för Jesus så, så fort som båten lagt ut så lade sig Jesus ner och somnade.

Lärjungarna turades om att ro. De flesta av dem hade ju varit fiskare innan de började följa med Jesus på vandring, så de var vana att ro. Plötsligt så började det blåsa upp. "Det ser ut som det blir storm" sa Johannes. "Vi får hoppas att den inte blir så stark" sa Andreas. Men vinden tilltog, det blev större och större vågor. Det blev svårare och svårare att ro.

Lärjungarna blev riktigt rädda. Tänk om båten börjar ta in vatten. De fick sätta sig två och två vid varje åra för att få båten dit dom ville, ändå var det svårt. Åskan dundrade, blixarna korsade på himlen och det blev riktigt mörkt med alla svarta hotfulla moln. Jag är rädd, sa Tomas. Det är jag med, sa Judas. Alla de andra lärjungarna höll med om att det var stor risk att båten skulle sjunka. Till slut så tog Petrus och skakade på Jesus som låg och sov i båten. När Jesus vaknade så skällde alla lärjungarna på honom: "Varför ligger du och sover när vi håller på att sjunka med båten?" Jesus ställde sig upp, (fast man inte får stå i båtar) och så sa han till vinden och vågorna: "Tig! Var stilla!" Och plötsligt slutade det blåsa, vågorna lade sig, åskan slutade mullra och solen tittade fram igen. Jesus och lärjungarna kunde fortsätta sin båtture till andra sidan sjön utan att vara rädda mer.

- Den här berättelsen står det om i Bibeln, sa Oskar.

- Den var spännande, sa Martina. Tänk om Jesus inte vaknat, då hade det nog inte gått så bra.

- Och tänk om Jesus inte sagt till vågorna och vinden att sluta, sa Wilma, vad hade hänt då?

- Jag vet inte, sa Oskar, men det var ju bra att dom väckte Jesus. Vi kan lära oss att det är bra att ha Jesus med sig varje dag. Ibland beter vi oss som att han ligger och sover i ett hörn någonstans och bryr oss inte om honom. Men Jesus vill vara med oss vad vi än gör och vi kan få be honom om hjälp alla dagar.

- Fast jag är aldrig ute och ror, sa Wilma.

- Det handlar inte bara om att ha Jesus med sig i båten när man håller på och ror, sa Oskar.

Vad Bibeln vill lära oss är att vi kan ha Jesus med oss varje dag; i skolan, när vi sparkar fotboll, åker skidor, läser läxor.

- När vi är på scouterna, inflikade Petter.

- Ja, då också, sa Oskar.

- När vi sover, sa Niko.

- När vi äter mat, sa Martina.

Plötsligt satt hela patrullen och försökte ge en massa exempel på när Jesus vill vara med oss.

Har du några exempel?

Till slut kunde de vara överens om att Jesus vill faktiskt vara med oss varje dag i livet, bara vi tillåter honom att vara det.

Patrullen Swampens äventyr

Katarina Linderborg, Ockelbo SMU, 2009

Del 4: Lägerbålet

Patrullen Swampen var på läger. På kvällen skulle det vara lägerbål. Alla patruller hade fått i uppgift att komma med något roligt till lägerbålet.

- Vi kan väl göra en stafett, tyckte Wilma.

- Ja, en där olika patruller får tävla mot varandra och så har vi ett ledarlag, sa Petter.

Tillsammans bestämde de att de skulle göra en tävling där de olika lagen skulle flytta vatten med hjälp av en matsked från en hink till en annan. Det var en ganska lång sträcka som de skulle gå-springa.

Niko ville berätta en rolig historia och Martina och Evelina ville spela en sketch.

Så var det kväll. Alla scouterna på lägret samlades kring lägerelden. Oskar började med att ta upp lägerbålsropet: "Fram med lägerbålshumöret, alla måste vara med. Dås i sinnet rost i rören måste genast sköljas ner. Ni där borta är ni klara? Jajamensan, fattas bara. Bra då sätter vi igång med en glad och munter sång." Sedan sjöng alla för full hals: Omkring vår eld..... Stämningen var på topp redan från början. En patrull får grannkåren höll i en tävling och sedan var det Swampens tur. Fyra patruller och ett ledargång tävlade mot varandra med att springa med vatten. Det blev mycket skratt när deltagarna krockade med varandra och vattnet spilldes ut. Tur att vi är utomhus, tänkte Johanna. Trots allt spill på vägen så var det en hel del vatten som kom fram till sluthinken och när tävlingen var över visade det sig att det var patrullen Snögubben från Åmot som vunnit.

Niko berättade sin historia och alla skrattade så de nästan fick ont i magen.

Efter några sånger var det Evelinas och Martinas tur att spela upp sin sketch. De gjorde verkligen succé.

Lägerbålet avslutades med en andakt och så bad man scoutbönen. Patrullen Swampen som satt nära elden stannade kvar när de andra gick tillbaka till sina tält. Det var så mysigt att sitta där under lägerbålsfilten och titta in i elden som höll på att brinna ut. Värmen strålade mot dem, glöden bildade ett oändligt antal mönster. De var alldeles tysta. Efter ett tag sa Simon:

- Kan vi inte sitta så här hela natten? Bara ha det bra.

- Ni behöver sova också, svarade Johanna, men vi kan stanna en stund till.

Plötsligt sa Alex: "Jag funderar på en sak. Tror ni att Jesus och lärjungarna satt så här och myste runt elden när alla människor hade gått hem?"

- Jesus och lärjungarna hade väl aldrig lägerbål med rop, sånger och sketcher, skrattade Niko.

- Säg inte det, sa Oskar. Jag tror att Jesus och lärjungarna hade det väldigt roligt ihop många gånger. Jag tror att de skrattade och busade och berättade roliga historier för varandra när de satt runt elden på kvällarna. Vi får inte göra Jesus för allvarlig. Vi pratar ofta om att Jesus alltid är med oss och jag är övertygad om att Jesus är med oss här på lägret. Och han har varit alldeles speciellt mycket med oss den här kvällen när vi har sjungit och skrattat och jag tror han har skrattat lika mycket som vi åt Nikos historia, sketchen som Evelina och Martina gjorde, för att inte tala om när vi hade vattenleken. Jag tror också han sjungit med i alla våra sånger.

Men Jesus är inte bara med oss under lägerbålet, han finns kvar hos oss nu också. Sitter tillsammans med oss, fast vi inte kan se honom. Jag tror, att vi, när vi sitter så här och har det så gott, kan vi också nästan höra hur Jesus talar till oss.

- Du menar att det är han som gör att vi vill stanna kvar, frågade Alex.

- Kanske det, han omsluter oss just nu på alla sidor, så som vi sjunger ibland och då kan vi känna en alldeles speciell närhet till honom, svarade Oskar.

Patrullen Swampen satt kvar en stund, sedan började Simon sjunga: Du omsluter.....

Patrullen Swampens äventyr

Katarina Linderborg, Ockelbo SMU, 2009

Del 5: Spårningen

Idag skulle patrullen Swampen ut på spårning. De skulle följa spårtecken. Ledarna hade lagt ut pilar som visade vägen. Hela patrullen gav sig av. Det var lätt att gå, stigen var bred, pilarna fanns utlagda med jämna mellanrum. Plötsligt låg det ett stort kryss med grenar över vägen.

- Va, får vi inte gå längre, frågade Alex.

- Det ser så ut, svarade Niko, förbjuden väg betyder det.

Petter upptäckte att det fanns en pil som visade in på en jätteliten stig, där skulle de gå. Efter ett tag visade pilarna mot en liten större stig.

- Titta där, sa Evelina, vilken konstig pil, den har en fyrkant på sig.

- Det är en brevpil, det vet du väl, sa Niko, tre steg i pilens riktning finns ett brev till oss från ledarna.

Och mycket riktigt, där låg ett brev som talade om hur de skulle fortsätta gå. Till slut kom de fram till en grön, fin glänta. Där låg det en ring av kottar med en kotte i mitten.

- Målet är nått, hurra vi är framme, skrek Martina.

Och titta där, där kom Oskar och Johanna, och Johanna sa: Vad duktiga ni var som hittade fram. Vet ni om att man kan använda de här spårtecknen när man ska beskriva Jesus också. Jesus är som pilen som visar vägen dit vi ska gå. Han sa till sina lärjungar en gång: "Jag är vägen sanningen och livet, ingen kommer till Fadern utom genom mig." Ni scouter hade inte kommit fram till oss ledare om ni inte följt pilarna. Likadant är det med våra liv, Jesus vill visa oss vägen hur vi ska leva och vad vi ska göra. Ni vet, han gav oss tipset om att "allt vad vi vill att andra ska göra mot oss, det ska vi också göra mot dom." Det är ett av de sätt som Jesus visar oss vägen i våra liv.

Krysset – förbjuden väg, kan vara vissa saker som Jesus lärde oss att vi inte ska göra. Han sa bl.a. att vi inte ska ge igen när någon är dum. Ja, han sa inte riktigt så, han sa att om någon slår dig på ena kinden så vänd fram den andra kinden också. Om man låter bli att ge igen när någon är dum så blir det inga bråk.

Brevpilen, den kan vara olika tips och idéer som Jesus gav hur vi ska leva våra liv. Han sa att vi inte skulle bekymra oss utan lämna bekymren till honom. Han sa mycket mer och det kan vi läsa om i Bibeln, den är som ett jättestort brev till oss.

Slutligen, tecknet för att vi kommit i mål. Där skulle jag vilja säga att målet för oss som människor är när Jesus har fått flytta in i våra hjärtan. Om han får bo i vårt hjärta så påverkas vårt sätt att vara, våra tankar, så att vi tänker bra saker om kompisarna och alla andra människor.

- Det här ska jag komma ihåg nästa gång vi är ute på spårning, sa Alex.

Patrullen Swampens äventyr

Katarina Linderborg, Ockelbo SMU, 2009

Del 6: Fisket

Idag skulle patrullen Swampen ut och fiska. Förra scoutkvällen hade de gjort metspön och idag skulle de ha fisketävling. På väg ner till sjön fick de också gräva efter mask.

- Bläää, jag vill inte ta i de slemmiga maskarna, sa Evelina.
- Inte jag heller, sa Petter.
- Det är väl inte så farligt, sa Martina, de är gulliga tycker jag.
- Gulliga, är du inte klok, nästan skrek Evelina.

Framme vid sjön så började fisket. Det var spännande att se vem som skulle få napp först.

- Jag har fått napp, skrek Niko.

Han drog upp världens minsta fisk, den var knappt 4 cm lång.

- Nu har jag också fått napp, sa Wilma.

Den fisken var om möjligt ännu mindre än Nikos.

Det visade sig att fiskelyckan var inte speciellt stor den kvällen. Förutom Nikos och Wilmas fiskar så fick Martina upp en som var ungefär lika stor, eller lika liten som de andras och Simon fick upp en gammal ölburk.

Innan de skulle gå hem så berättade Oskar om när Jesu lärjungar var ute och fiskade en gång. De fick inte heller någonting fast de höll på en hel natt. Framåt morgonen så kom Jesus gående på stranden och ropade till dem: "Har ni fått någon fisk?" Nej, svarade de. "Ta och kasta ut näten på andra sidan båten så kommer ni att få" fortsatte Jesus. Man kan ju tycka det är jättekonstigt, finns det inte fisk på ena sidan båten så finns det knappast på andra sidan heller, men lärjungarna gjorde som Jesus hade sagt till dem och kan ni tänka er, de fick så mycket fisk så näten gick nästan sönder. Båten blev proppfull med fiskar.

- Vi skulle haft Jesus här som talade om för oss vart vi skulle kasta i metkroken, sa Wilma.
- Då hade vi säkert fått napp, sa Niko.
- Vi får göra nya försök en annan gång, sa Oskar.

Patrullen Swampens äventyr

Katarina Linderborg, Ockelbo SMU, 2009

Del 7: Påsk

Patrullen Swampen hade gjort påskpyssel hela patrullkvällen. Gula kycklingar och ägg som hängde som en mobil. Några hade också gjort jättefina påskkort där det stod Glad Påsk i fina färger, målat påskkärringar och påskris. Nu var det dags att samla ihop sig för andakt och Johanna frågade varför vi firar påsk.

- För att man ska få äta så mycket påskgodis som möjlig, svarade Wilma.
- Det är bara på påskaften som man äter godis, sa Alex
- Det kan man göra hela påsken, sa Wilma.
- Är det för att ni ska äta påskgodis som vi firar påsk, frågade Johanna.
- Vi får påsklov också, sa Alex.
- Nu vet jag, sa Evelina, Jesus begravdes och uppstod. Visst var det så.
- Ja, svarade Johanna, vi firar påsk för att komma ihåg att Jesus dog och uppstod.

Så fortsatte hon att berätta:

Jesus och hans lärjungar hade kommit till Jerusalem för att fira den judiska påsken. Den firar judarna som minne för att dom flyttade från Egypten där dom hade varit slavar. Sent på torsdagskvällen åt Jesus och lärjungarna middag tillsammans, sedan gick dom till en trädgård som heter Getsemane. Jesus visste vad som skulle hända och han var jätterädd, därför bad han i Getsemane att få slippa, men han tillade att Guds vilja skulle ske. När Jesus hade bett klart kom ett gäng soldater tillsammans med en av Jesu lärjungar som hette Judas. Judas pekade ut vem Jesus var genom att ge honom en kyss på kinden och soldaterna fängslade honom. Han ställdes snabbt inför domstol och alla människor runt omkring skrek att Jesus skulle dömas till döden. Vet ni hur han blev dödad?

- Han blev korsfäst, sa Niko.
- Vad är det? Korsfäst, hur gör man då, frågade Simon.
- På ett stort kors så spikar man upp den man korsfäster, svarade Johanna.
- Vaddå spikar upp, frågade Simon.
- Man spikar genom händerna och fötterna så människan fastnar på korset, så får hon hänga där tills hon kvävs till döds, svarade Johanna.
- Fy vad läskigt, sa Simon
- Vad ont det måste göra, sa Wilma.
- Det gör säkert jätteont, sa Johanna, och man får hänga där i flera timmar innan man dör. När Jesus hade dött så lade man honom i en grotta i en klippa. Det var så man begravde folk på den tiden och så rullade man för en jättestor sten. Lärjungarna var jätteledsna, de hade blivit av med sin allra bästa vän. De gick hem och satte sig och grät. Tidigt på söndagsmorgonen var det tre kvinnor som bestämde sig för att gå till Jesu grav och när de kom dit så var den stora stenen bortrullad och inne i graven satt det en ängel. Ängeln berättade att Jesus inte var kvar i graven, utan att han hade blivit levande igen.
- Levande, det går väl inte, han var ju död, sa Simon.
- Men Jesus är också Gud och Gud bestämmer över liv och död, därför kunde han bli levande igen, sa Johanna. Sen gick han till lärjungarna och de blev jätteglada när de såg honom igen. Det är för att komma ihåg att Jesus dog och blev levande igen som vi firar påsk.
- Om han nu skulle bli levande igen, varför dog han då, frågade Niko.
- Han dog just för att han skulle kunna vinna över döden och bli levande, svarade Johanna. Han dog för att vi, när vi dör, ska få leva för alltid hemma hos honom i himlen. Att Jesus blev levande igen gör att vi tror att han finns runtomkring oss här och hör oss när vi ber till honom: vi kan ju avsluta med det, att be vår scoutbön. Käre Far i himlen.....

Patrullen Swampens äventyr

Katarina Linderborg, Ockelbo SMU, 2009

Del 8: Knuten

Patrullen Swampen hade haft jättekul på scoutkvällen. De hade gjort en massa samarbetsövningar. Hela kvällen gick ut på att samarbeta annars kunde de inte lösa uppgifterna som Oskar och Johanna gav dem. Sist fick de ställa sig i en ring, blunda, sträcka fram händerna i kors och gå inåt tills de fick tag i en annan hand. När alla höll i två händer fick de öppna ögonen. Swampen stod i en jätteknut, alldeles intrasslade i varandra. Nu skulle dom, utan att släppa taget, reda ut knuten så dom stod i en ring. Det var jättesvårt, de fick krypa över och under armarna på varandra. Alex höll på att ramla, men Petters armar höll honom uppe. Plötsligt visade det sig att Martina och Alex bildade en egen liten ring. När de efter mycket skratt och stoj löst upp knuten stod alla i en ring, ja, utom Alex och Martina som bildade en egen.

Så här kan det vara i livet också, sa Oskar. Ibland verkar det som hela livet är en stor knut och man vet inte i vilken ände man ska börja för att lösa upp den.

- Menar du som när man bråkat med mamma, frågade Alex. Igår blev vi jättearga på varandra. Mamma ville att jag skulle hjälpa till med disken, men jag ville spela dataspel. När jag gick in i mitt rum kom hon efter och sa till att jag skulle komma ut i köket. Egentligen visste jag att det var min tur att hjälpa till, men det är så tråkigt. Mamma skrek åt mej och jag skrek tillbaka. Hon hotade med att jag inte skulle få någon månadspeng och då sa jag att det skiter jag i. Till slut kom pappa och frågade vad det var för väsen. Både mamma och jag var jättearga men då sa pappa att vi måste reda ut problemet. Så började vi prata om att eftersom vi är en familj med fem personer som bor i huset så måste vi hjälpa varandra med det som ska göras hemma. Det är inte meningen att en ska göra allt. Det vet jag ju, jag vet också att man ibland måste göra sådant som man tycker är jättetråkigt. Det finns ju ingen annan heller i familjen som tycker det är kul att diska. Tänk om vi slutade diska, vad äckligt det skulle bli i köket. När vi hade pratat en stund så var mamma och jag vänner igen och det kändes som en stor knut inne i magen hade lösts upp.

- Ja, sa Oskar, det var ett bra exempel. Ibland blir vi osams med dom vi egentligen tycker jättemycket om och då blir det som en stor knut i magen. Det enda sättet att bli av med knuten är att man tillsammans reder ut den, så som vi redde ut vår knut vi gjort med armar och händer idag. Jesus lärde oss att vi ska reda ut våra knutar. Ja, han sa inte riktigt så, men han sa att om vi var osams med någon så skulle vi så fort som möjligt prata med varandra och försöka bli sams igen. Det var ingen idé att vi bad en massa böner till Jesus om vi inte först pratade med varandra och försökte bli vänner. Sen kunde vi be till Jesus och då blir det också lätt att den bönen blir en bön om att Jesus ska hjälpa den man varit osams med. Att Jesus ska hjälpa oss att vara vänner.

Patrullen Swampens äventyr

Katarina Linderborg, Ockelbo SMU, 2009

Del 9 Cykelturen

Idag var patrullen Swampen ute på cykelutflykt. Alla tyckte det skulle bli jättekul att cykla. Först fick de cykla en bana på parkeringen utanför kyrkan. Det var mest för att se hur de kunde hålla balansen. Simon tyckte det var jättekul men Alex hade det svårare. Niko var så försiktig och cyklade så sakta så han nästan föll omkull. När alla cyklat banan var det dags att ge sig iväg på en längre tur. De skulle följa en karta där det var en del kontroller utsatta. Petter tog täten. Vid första kontrollen skulle de cykla med en sked i munnen och på skeden balansera ett ägg. Martina var först ut och det gick jättebra, sen var det Wilmas tur och hon kom nästan i mål innan hon tappade ägget. Evelina tappade ägget redan innan hon kommit igång att cykla. Sedan fortsatte de, nästa kontroll handlade om att kunna de olika delarna på en cykel. Däck, sadel och styre var lätt, men vad är navet och vad är en eker.

- En ek är ett träd, det vet jag sa Wilma, men vad är en eker?

- Ett annat träd, försökte Petter med.

- Det finns inga träd på cykeln heller, sa Niko.

- Navet är ju grejen som sitter i mitten av hjulet och ekrarna är pinnarna som går in till navet, det vet ni väl, sa Simon.

Martina tittade lite skämtsamt på Johanna och så sa hon: Du som alltid kan få in Jesus i allt vi säger eller gör, kan du få in Jesus i en cykel också?

- Lätt som en plätt, svarade Johanna. Om man tar ett cykelhjul, i mitten sitter ett nav. Tänk er att Jesus är som navet, han vill vara i mitten av allting. Han vill vara i mitten av våra liv. Tänk er sedan att var och en av er är som en eker som går in mot navet. Ju närmare ni kommer navet Jesus, desto närmare kommer ni också varandra. Det gör att även om två scouter tycker väldigt olika om en massa saker, så olika att ni startar på var sida om navet, längst ut vid däck, så ju närmare in mot mitten ni kommer, desto närmare kommer ni också varandra. Så vill Jesus att det ska vara, han vill att vi alla ska komma nära honom och då kommer vi automatiskt nära varandra.

Patrullen Swampens äventyr

Katarina Linderborg, Ockelbo SMU, 2009

Del 10: Skogen

Patrullen Swampen var ute i skogen. De gick ganska långt. Evelina var lite rädd att de skulle gå vilse, men Petter han hade bra lokalsinne och visste vägen. Wilma fick för sig att hon skulle testa hur mycket de andra kunde om träd.

- Det här är en björk, sa hon.
 - Det vet vi väl, sa Simon.
 - Vet ni vad det här är för träd då, frågade Wilma.
 - En rönn, sa Alex.
 - Nej, en rönn har inte runda blad som den här, det är en asp, sa Wilma. Det här då?
 - En tall, sa Niko. Den har långa barr och en gran har korta.
 - Bra och det här är en ek pekade Wilma och där står en rönn, lite längre bort ett lärkträd och så en ask. Plötsligt snubblade hon över en lågt växande enbuske. Aj, skrek hon, när hon stack sig på de vassa enbarren. Martina var snabbt framme och hjälpte henne upp. De fortsatte vandringen och hela tiden berättade Wilma vilka träd hon såg.
- När de satte sig för att avsluta scoutkvällen med en andakt sa Alex: Idag har Wilma varit tjugatig, hon har bara pekat på en massa träd och berättat vad de heter.
- Är inte det bra då, frågade Oskar, då lär du ju dej hur olika träd ser ut.
 - För mej räcker det att det är en skog, svarade Alex.
 - Är det fler som bara har sett en skog, frågade Oskar.

Alla höll med, de hade varit i skogen, det var bara Wilma som tyckte det var viktigt att det fanns olika träd i skogen.

Era olika sätt att se på skogen eller träden får mej att tänka på Gud, sa Oskar. När jag och Johanna såg er komma så sa vi att där kommer vår patrull Swampen. Men jag tror att när Gud ser er komma genom skogen, eller sittande här i ringen så ser han inte i första hand patrullen Swampen, han ser Simon, Wilma, Alex, Martina, Petter, Evelina och Niko. Han ser er en och en och han vet precis hur var och en av er mår just nu. Vem som är glad, vem som är ledsen, vem som är hungrig.

- Vem som är kissnödig, sa Simon.
- Ja, det också, skrattade Oskar. När Gud ser på oss, så ser han var och en och han missar ingen och ingenting. Och så tänker han: Jag tycker så mycket om honom eller henne, jag vill vara hans eller hennes allra bästa vän. För alltid.

Patrullen Swampens äventyr

Katarina Linderborg, Ockelbo SMU, 2009

Del 11: Musikkonserten – Gubben Noa

Patrullen Swampen skulle som vanligt träffas i kyrkan. Den här dagen hade de bestämt att de skulle göra instrument. Simon ville göra en trumma och hade tagit med en gammal konservburk som han tänkte spanna ett skinn över. Wilma och Alex försökte göra var sin gitarr, men det var svårt. Martina gjorde en maraccas, hon fyllde helt enkelt en plastburk med ärtor. Petter och Evelina försökte sig på att göra något sorts blåsinstrument men Niko han ville inte göra något. Jag kan vara dirigent, sa han.

- OK, sa Johanna, du får vara dirigent, någon behöver vara det också.

Nästan hela scoutkvällen gick åt att göra de olika instrumenten, men till slut var de klara.

Gitarrerna, eller vad man ska kalla det som Wilma och Alex gjorde, var svåra att stämma.

- Det var därför jag gjorde en trumma, sa Simon, den behöver inte stämmas.

- Det behöver inte maraccasen heller, sa Martina.

- Vad ska vi spela då? Frågade Johanna.

- Det får bli något enkelt, sa Wilma, jag kan inte så många ackord.

Till slut enades man om att spela "Gubben Noa". Den var enkel och alla kunde den.

Simon fortsatte med att sjunga "Gubben Niko", det tyckte Niko inte alls var något kul

- För det första är jag ingen gubbe sa han, för det andra har jag ingen båt full med djur.

- Varför fyllde Noa en båt med djur? frågade Wilma

- Det var ett uppdrag han fick av Gud, svarade Oskar. Gud hade skapat hela världen och allt han såg tyckte han var bra. Men efter ett tag var människorna så dumma mot varandra och Gud tröttnade på att de hela tiden bråkade. Därför bestämde han sej för att göra sig av med alla människor och djur. Samtidigt så tyckte han så mycket om alltihopa. Därför bad Gud Noa att bygga en jättebåt. Långt uppe på land, så alla människor som såg honom skrattade åt honom och retade honom för att han byggde en båt utan att ha någon sjö i närheten. Men Noa gjorde som Gud sa och sedan tog han ett par djur av varje sort som han lät gå in i båten. Noa lät också hela sin familj komma med i båten som Gud hade sagt till honom. När han stängt båten så började det regna. Och som det regnade! I 40 dagar och 40 nätter regnade det hela tiden och till slut var det inte bara en sjö, utan ett helt hav där båten hade stått. Hela jorden blev översvämmad. Alla som inte hade fått plats i båten drunknade, men de som fanns i båten hade det bra. Efter 40 dygn slutade det regna. Båten gick på grund på ett högt berg som heter Ararat. När vattnet hade börjat sjunka släppte Noa ut en duva som kom tillbaka med en grön Olivkvist i näbben. Då visste Noa att de kunde gå ut ur båten igen. Gud lovade Noa att han aldrig mer skulle låta det regna så mycket så hela jorden blev översvämmad. Som bevis på sitt löfte skapade han regnbågen. Varje gång det regnar och Gud ser regnbågen så kommer han ihåg att låta det sluta regna i tid så människorna kan överleva.

- Vid slutet av regnbågen finns det en skatt, sa Evelina.

- Det är bara något som man hittat på, sa Niko.

- Ja, skatten är bara något man hittat på, sa Oskar, men man kan ju också säga att skatten som finns vid regnbågens slut är att vi får tro på Gud. En Gud som har skapat oss alla och som älskar oss så mycket att han aldrig kommer att göra oss illa.

Patrullen Swampens äventyr

Katarina Linderborg, Ockelbo SMU, 2009

Del 12: Elden

Idag skulle patrullen Swampen lära sig elda. Det var jättespännande. Johanna berättade att det var viktigt att vara noggrann, då gick det bättre. Först behövde man en eldplats, någonstans där det inte var risk att elden spred sig och så behövde man lägga en ring av stenar runtomkring. Niko och Wilma började genast göra i ordning en bra eldplats.

För att göra en lätt-tänd eld behövde man börja med små tunna stickor. Petter blev jätteglad för då kunde han sitta och tälja med kniven. Man kunde också ta de nedersta torra grenarna på granar, knuckla ihop det till en boll och lägga innerst i eldstaden. Det fixade Alex med en gång. Så var det dags att hugga ved. Lagom grova vedträn, Evelina svingade yxan och tyckte det var jättekul. Men lite svårt också. När allt fanns klart så byggde Simon upp elden. ”Får jag tända också?” frågade han.

- Ni måste först ha en hink med vatten ifall elden skulle få för sig att sprida sig, sa Oskar. Martina sprang iväg till en liten bäck och fyllde en hink vatten, sen var det dags att tända elden.

Det sprakade och brann. Patrullen Swampen satt runtomkring och grillade korv och gräddade pinnbröd. Det var smaskigt. Och mysigt.

- Tror ni Jesus och lärjungarna grillade korv och gräddade pinnbröd, frågade Johanna.

- Det fanns väl inte korv på Jesu tid heller, sa Evelina.

- Nej, troligtvis inte, sa Johanna, men bröd och fisk. Det står i Bibeln att dom grillade fisk.

Det finns speciellt en berättelse som hände efter den första Påsken. Ni vet, Jesus hade blivit korsfäst, begravd och sedan uppstått igen. Han hade träffat lärjungarna, men sen försvunnit igen. Lärjungarna visste inte riktigt vad de skulle göra, så de gjorde det som de var allra bäst på. De gick tillbaka till Gennesarets sjö och gav sig ut och fiskade. Fast det gick inget bra för dom. De fick ingen fisk. På morgonen såg de en man på stranden, han frågade om de fått någon fisk, men det hade de ju inte. Då påstod mannen att de skulle kasta ut näten på andra sidan båten och plötsligt fick de en massa fisk. Petrus, en av lärjungarna förstod att det var Jesus som kommit tillbaka, han blev så glad så han kastade sig i vattnet och simmade iland och struntade i alla de andra som fanns i båten. De fick ro själva och kom iland efter en stund. När de kom till stranden så hade Jesus gjort upp en eld och där satte de sig och grillade fisk, gräddade bröd och åt. Det var jättegott. Och lärjungarna var jätteglada för att de hade fått träffa Jesus en gång till.

- Tänk att Jesus hela tiden kommer tillbaka till lärjungarna, sa Petter.

- Ja, svarade Johanna, lärjungarna var hans allra bästa vänner, och ni vet ju, man vill gärna vara tillsammans med sina bästisar. Idag säger Jesus att ni är hans bästa vänner och att han vill vara tillsammans med er varje dag.

- Toppen, jag vill vara tillsammans med honom också, sa Petter.

- Jag med, sa Martina.